

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.237/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Szalay Tamás Ügyvédi Iroda (Cím4, ügyintéző: dr. Szalay Tamás Károly ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a személyesen eljáró **Alperes1** (Cím1) alperes ellen munkavállalói kártérítési felelősség tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 21.M.70.021/2022/12. számú ítéletével szemben az alperes által 14. és 15. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Az elsőfokú eljárás 15.000 (tizenötezer) forint összegű, továbbá a fellebbezési eljárás 15.000 (tizenötezer) forint összegű illetékét az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2022. július 14. napján meghozott 21.M.70.021/2022/12. sorszámu ítéletével nettó 68.882 forint kártérítés, továbbá 50.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj és a fizetési meghagyás kibocsátása iránti eljárásban felmerült 8.000 forint, mint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2019. október 7-től állt karbantartó munkakörben munkaviszonyban az alperessel. A kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) 70. § és 72. §-a értelmében a törvény hatálya alá tartozó munkáltatóval fennálló munkaviszony során a

kapcsolattartás elektronikus úton történik, elsősorban ügyfélkapun, illetőleg e-mail formájában. Erre tekintettel a munkaviszony létesítésekor a felperes ügyfélkapus elérést és e-mail címet hozott létre az alperes részére.

[3] A Felperes1 Közzolgálati Szabályzatáról szóló 2/2020. (III. 3.) Kormány megbízotti utasítás (a továbbiakban: Utasítás), egyebek között a jövedelemadóról szóló 1995. évi CVII. törvény (a továbbiakban: Szja törvény) 71. § (1) bekezdésére hivatkozva rendelkezett a SZÉP Kártyára átutalt cafetéria juttatás biztosításának feltételeiről. A felperes az ennek megfelelő cafetéria juttatást biztosította az alperesnek.

[4] Ezen kívül a felperes béren kívüli juttatásként 2020. évre éves vállalat bérletet is biztosított az alperes részére a munkaköri feladatai ellátása érdekében, a Budapest Fővárosi Kormányhivatalában a feladatok ellátásához biztosított bérlet igénylésének és használatának rendjéről szóló 52/2019. (XII. 13.) Kormány megbízotti utasítás (a továbbiakban: Utasítás 2.) alapján.

[5] Az alperes 2020. augusztus 24. és 2020. november 30. között keresőképtelen volt, a felek közötti munkaviszony 2020. december 6. napján közös megegyezéssel szűnt meg. Az alperes a betegállomány 30 napot meghaladó időtartamára tekintettel, tartósan távollévő munkavállalónak minősült a munkaviszonya megszűnésének időpontjáig. A munkaviszonya megszűnésekor, illetve a betegállomány kezdetén nem adta le a munkáltató által biztosított éves bérletet, illetve a cafetéria tekintetében sem került sor visszafizetésre.

[6] A felperes első alkalommal 2021. január 29-én szólította fel az alperest a tartozás visszafizetésére, az ügyfélkapun keresztül kézbesített elektronikus levél útján. A felszólítás eredménytelenségét követően 2021. április 9-én az alperes e-mail címére is felszólítást küldött, majd fizetési meghagyás kibocsátását kezdeményezte. A fizetési meghagyásra az alperes ellentmondással élt.

[7] Az ezt követően perré alakult eljárásban az elsőfokú bíróság a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 15. § (1)-(4) bekezdés, 16. §, 17. § (1), (2) bekezdés, 177. § és 179. §-a, továbbá a Kit. 71. § (1), (10)-(12), (14)-(16) bekezdései és a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:519. § és 6:522. §-a alapján vizsgálta a keresetet.

[8] Kifejtette, hogy a Kit. hatálya alá tartozó munkáltatóknál foglalkoztatott munkavállalókra a Kit. 278. § (1), (2) és (7) bekezdése értelmében a közzolgálati szabályzat a munkavállalók esetében az Mt. 17.§-a szerinti munkáltatói szabályzatnak minősül.

[9] Az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy az Utasítás 10.11., 10.22., 10.26. pontja a cafetéria keretösszeg időarányos részének visszafizetésére vonatkozó rendelkezéseket tartalmazott, egyebek között arra az esetre, amennyiben a jogviszony év közben szűnik meg. A juttatás visszafizetésének elsődleges módja a járandóságokból történő levonás, amennyiben erre nincs mód, abban az esetben a visszafizetés. Az alperest a szabályzat értelmében a 2020. év időarányos részére, amikor már nem állt fenn a munkaviszonya, azaz 2020. december 7. és 2020. december 31. között nem illette meg cafetéria juttatás.

[10] Az elsőfokú bíróság a vállalat bérlet időarányos ellenértékének visszakövetelése tekintetében az Utasítás 2. 10., 11., 12.1., 12.2. pontjait vette figyelembe, mely szerint a foglalkoztatott a munkában töltött utolsó napon köteles leadni a bérletet. Amennyiben a bérlet nincs leadva, abban az esetben a szervezeti egység vezetőjének kell kezdeményeznie a visszavételezést. A 30 napot meghaladóan keresőképtelen, illetőleg a munkavégzés alól mentesített foglalkoztatott, a munkavégzéssel összefüggő feladatok ellátása hiányában a bérlet használatára nem jogosult. Ez alapján az alperest a keresőképtelensége kezdetétől már nem illette meg a felperes által biztosított vállalat bérlet.

[11] Az elsőfokú bíróság a fentiekre tekintettel megállapította, hogy a felperes a hivatkozott utasítások alapján béren kívüli juttatásokat biztosított az alperesnek. A juttatásokra vonatkozó szabályozás kiterjedt a visszaadási, visszatérítési kötelezettségre is. Az alperes ennek ellenére a juttatásokkal a munkaviszonya megszűntetésekor nem számolt el. Az Utasítás 1.10.26. pontja ellenére a SZÉP Kártyáján „fennmaradó összeget nem fizette vissza”, az éves vállalat bérletet pedig a tartós távolléte kezdetekor nem adta le.

[12] Az elsőfokú bíróság értelmezése szerint az alperes nem vitatta a felperesi követelés jogalapját, beadványában azt „részben jogos” követelésként fogadta el. Tisztában kellett lennie a kötelezettségeivel, hiszen nyilatkozata szerint maga is kezdeményezte 2021-ben a bérlet visszaadását. Azt is elismerte, hogy a jogviszonya megszűnésére tekintettel 2021. december 7-ét követő időszakra nem jogosult cafetéria juttatásra.

[13] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes vitatta a keresetben meghatározott összegszerűséget, ugyanakkor nem nyilatkozott arról, hogy milyen számítási mód alapján és milyen összeget tart jogos követelésnek. Az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy az alperes a béren kívüli juttatásokat nem készpénzben kapta, a felperes a SZÉP Kártyára töltött fel konkrét összeget. A vállalat bérletet pedig éves bérletként biztosította, ami csak az adott tárgyévben volt felhasználható. A SZÉP Kártya nem a felperesé, hanem azt az alperes részére bocsátja ki a pénztintézet, ugyanakkor a vállalat bérlet a tárgyévet követően már pénzbeli értékkel nem bír. Figyelemmel arra, hogy az alperes ezekkel a béren kívüli juttatásokkal nem számolt el a felperes szabályzataiban meghatározott időpontban és módon, ezzel a felperesnek kárt okozott. A károkozás vétkes és jogellenes volt, az okozott kár összegét pedig pénzben kell megtéríteni. A felperes igazolta a juttatások nettó értékét, ezért az alperes a kereset szerinti összeg megfizetésére volt köteles. Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.

(VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM. rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján határozott a perköltségről.

Az alperes fellebbezése

[14] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes fellebbezést terjesztett elő. Elsődlegesen méltányossági alapon kérte a perköltség elengedését és erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatását. Kérte továbbá figyelembe venni az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, hangsúlyozva, hogy a felperes eljárása nem volt tisztességes vele szemben.

[15] Az alperes érvelése szerint az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vette figyelembe az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, amelyeket igazmondási kötelezettségére figyelemmel a valóságnak megfelelő tartalommal tett. Előadta, hogy egészségi okokból kényszerült a munkaviszonya megszüntetésére, anyagilag és egészségügyileg is rendkívül nehéz helyzetben van. Sérrelmezte, hogy a felperesi keresetváltoztatást követően a bíróság felhívása számára nem volt érthető és világos, a bírósági felhívásból számára az sem derült ki, hogy milyen nyilatkozatot kell tennie, annak mi a célja és mi a módja. A bíróság felhívását követően tartott tárgyaláson a bíróság ítéletet hozott a keresetnek megfelelően és az alperes mulasztásait állapította meg, de nem értékelte az általa előadottakat.

[16] Az alperes fenntartotta, hogy az együttműködési kötelezettségének eleget tett. A munkáltató által hivatkozott tartozásról első alkalommal a közjegyző által kézbesített fizetési meghagyásból értesült. Továbbra is hangsúlyozta, hogy elektronikus elérhetőséggel nem rendelkezik, amelyet a felperessel kötött munkaviszonya létesítésekor is bejelentett. A számára létesített ügyfélkapu és az e-mail cím elérése otthonról, internet hiányában nem lehetséges. A fizetési meghagyás kézbesítését követően telefonon próbált érdeklődni a felperesnél, továbbá a fizetési meghagyást kibocsátó közjegyzőnél, majd a felperest képviselő ügyvédi irodánál. Többszörös érdeklődése azonban nem vezetett eredményre.

[17] Hangsúlyozta, hogy a felperes által követelt összeg számára elfogadhatatlanul nagy, annak kifizetése a havi 55.000 forintos ellátásából nem lehetséges. Egészségügyi helyzete okán munkát nem tud végezni. Ugyanakkor arra nem adott magyarázatot a felperes, hogy a munkaviszony megszűnését követően, miért ilyen hosszú idő elteltével kívánt indokok nélkül követelést támasztani.

[18] Az alperes kifejtette, hogy csak annyiban találta alaposnak a követelést, hogy a vállalat bérletet vissza kellett adnia, azonban a vállalat bérletszelvény árát jogtalanul követelte vissza tőle a felperes. Nem az elsőfokú ítéletben hivatkozott munkáltatói szabályzatok tartalmát vitatta, hanem azt hangsúlyozta, hogy ezeket a szabályokat és a visszakövetelés módját senki nem ismertette vele, ezért részéről nem történt mulasztás. Álláspontja szerint

abban az esetben lenne megalapozott a követelés, ha a bérletszelvényeket igazoló átvétel során egyúttal a visszafizetés, illetőleg a visszaadás lényeges feltételeit is ismertették volna. Erre azonban nem került sor. A bérletszelvényeket a megbetegedések miatt sem tudta leadni, mivel 60 km-re lakik Budapesttől és nem volt lehetősége a munkahelyére utazni.

[19] A felperes a saját mulasztását igyekszik az alperesre hárítani, mivel csak e-mail formájában próbálta meg a kapcsolatot vele felvenni. Telefonon nem hívták, holott a személyzeti ügyintézéskor is hangsúlyozta, hogy nincsen internetes elérhetősége a lakóhelyén. Alapvetően még a felperessel fennállt munkaviszonya alatt sem tudta ellenőrizni az e-maileket, mivel a munkahelyén sem volt számítógépe.

[20] Amikor betegállományba került nem tudhatta, hogy az meddig fog tartani. A bérlet visszaadására senki nem szólította fel, erre nem hívták fel a figyelmét. A TB kiskönyvével kapcsolatban a személyzeti ügyintézés telefonon érdeklődött nála, de a jelen perben érvényesített cafetéria és a vállalat bérlet követelést azonban egyszer sem jelezték számára, arról csupán a fizetési meghagyásból értesült először. Az adóbevallásához szükséges papírokat postai úton küldték meg a számára, abban sem hivatkoztak semmilyen tartozásra.

[21] A SZÉP Kártyával kapcsolatban nem vitatta, hogy a fel nem használt időarányos összeg visszajár. A felperes azonban az elsőfokú eljárásban nem adott magyarázatot arra, hogy a teljes évre járó kb. 180.000 forintos kerethez képest a 2020. december 7-31. közötti időszakra mi alapján határozta meg a 78.419 forintban a tartozást. Nem volt érthető, hogy 3 hetes időszakra hogyan számítottak ki ilyen jelentős összeget, ami a teljes éves juttatás kb. egyharmada. Az együttműködés körében azt is felajánlotta, hogy a SZÉP Kártyát is visszaadja a rajta maradt összeggel, azonban a felperes erre sem reagált. Az alperes azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság szándékos károkozásnak minősítette a magatartását, holott folyamatosan kereste a megegyezés lehetőségét, miután tudomást szerzett a tartozásról. A perköltséget illetően előadta, hogy nem kívánt pereskedni, jövedelme nincs, emiatt a perköltség megfizetése is rendkívüli teher számára.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[22] A felperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperes fellebbezésében Pp. 371. § (1) bekezdésére ellenére nem tüntette fel az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezését, nem adott elő határozott kérelmet arra, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet mely rendelkezését, milyen okból és milyen módon változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül. A fellebbezés nem tartalmazta a szükséges tartalmi kellékeket a Pp. 371. § (1) bekezdés a), b) és d) pontjai körében, ezért annak érdemi vizsgálat nélkül történő visszautasítását indítványozta.

[23] Az ügy érdemét illetően előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, megfelelő jogkövetkeztetések alapján érdemben megalapozott döntést hozott. Amennyiben az alperes a jövedelmi viszonyaira tekintettel nem tudja a teljes összeget megfizetni, abban az esetben részletfizetés iránti kérelmet terjeszthetett volna elő. Egyebekben a fellebbezésében előadottak nem bírtak relevanciával az ügy eldöntése körében.

[24] Előadta, hogy hivatalos levelet küldött az alperes ügyfélkapujára, amelyben részletesen tájékoztatta a tartozásról. Ezt követően az elektronikus levélcímére is megküldte a felszólítást. A fellebbezésében lényegében az alperes sem vitatta, hogy a 2020. december 6-31. közötti időszakra nem járt részére cafetéria, vagyis a követelés jogalapját nem vitatta. A vállalat bérlet juttatására pedig a tartós keresőképtelenség kezdetétől nem volt jogosult. Az alperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy a bérlet a betegállomány kezdetétől nem járt neki, hiszen kezdeményezte annak visszaadását. Figyelemmel arra, hogy a keresettel érintett béren kívüli juttatásokkal nem számolt el a szabályzatok szerinti módon, kárt okozott a felperesnek jogellenes, vétkes magatartásával. Az összecszerűséget illetően az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy az alperes nem közölte, milyen összeget, milyen számítási mód alapján tart helyesnek.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[25] Az alperes fellebbezése alapos.

[26] Az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből téves jogi következtetéseket vont le, mivel releváns körülményeknek nem tulajdonított jelentőséget, melyre tekintettel megalapozatlan döntést hozott.

[27] Az alperes fellebbezése a Pp. 247.§ (1) bekezdése következtében nem sértette a Pp. 371. § (1) bekezdésében foglaltakat. Abban az alperes részletes érveléssel alátámasztott indokolást adott elő, mely alapján – figyelemmel a Pp. 110. § (3) bekezdésében foglaltakra – világosan megállapítható volt a fellebbezés tartalma. Az alperes fellebbezésében az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait fenntartva lényegében téves következtetésekre tekintettel vitatta az elsőfokú bíróság ítéletét, a teljes marasztalás tekintetében. A fellebbezés tartalma szerint a jogi képviselő nélkül eljáró felperes nem csupán a perköltségre vonatkozó rendelkezést, hanem a kártérítés megfizetésére kötelezést is vitatta. Állította, hogy károkozó magatartás nem történt és vitatta az összecszerűséget is, vagyis fellebbezése a jogalapot és az összecszerűséget is érintette, a fellebbezés érdemi elbírálásának tehát nem volt akadálya.

[28] Az ítéltábla az alábbi körülményeknek tulajdonított jelentőséget az elsőfokú ítélet Pp. 369.§ (3) bekezdése c) pontja szerinti felülbírálati körében.

[29] A felperes módosított keresetében kártérítés címén kívánta érvényesíteni az alperessel szembeni igényét, a cafetéria juttatás és a vállalat bérlet ára időarányos részének visszafizetése elmaradására hivatkozva. Ezzel összefüggésben a felperest terhelte az Mt. 179.§-ában meghatározottak szerint a felróható munkavállalói kötelezettségszegés, a kár és az okozati összefüggés bizonyítása. Az elsőfokú bíróság tévesen tekintette a jogi képviselő nélkül eljáró alperes perbeli nyilatkozatait a jogalap körében tett elismerésnek. Az alperes a munkáltatói szabályzatok rendelkezéseit és ezek alapján a visszatérítés elvi lehetőségét nem vitatta, de azt igen, hogy a konkrét esetben vele szemben támasztott követelés mennyiben indokolt az együttműködés, a felszólítás korábbi elmaradása, a tájékoztatás hiánya és az összecszerűség tisztázatlansága okán.

[30] Az alperes kártérítési felelősségének vizsgálata körében annak volt jelentősége, hogy az elsőfokú ítéletben is hivatkozott Utasítás világos és egyértelmű rendelkezést tartalmazott a 10.26. pontban a cafetéria keretösszeg visszafizetése módjáról. Ez alapján, a jogviszony év közben történő megszűnése esetén elsődlegesen levonás útján kellett a visszafizetésről gondoskodni. Ennek eredménytelensége esetén volt mód a foglalkoztatott részéről átutalással vagy postai csekken történő befizetésre.

[31] A felperes azt alappal állította, hogy a munkaviszony megszűnését követően az adott évre, vagyis 2020. december 7-31. között az alperest nem illette meg cafetéria. Azt azonban nem bizonyította, hogy az alperes a visszafizetést többszöri felszólítás ellenére elmulasztotta, mellyel a keresetben megjelölt összegben kárt okozott. A felperes az összecszerűséget a jelzett három hétre 78.419 forintban határozta meg, azzal, hogy abból a munkabérből történt levonással 48.830 forint megtérült. Az alperes a perben folyamatosan vitatta a tőle már levont összegben felül meghatározott 34.589 forintos összecszerűséget, ennek ellenére a felperes nem közölte, hogy pontosan milyen összeget, milyen módon arányosított, mi alapján határozta meg a követelt összecszerűséget három hétre 78.419 forintban.

[32] Az elsőfokú bíróság e körben a Pp. 265. § (1) bekezdése megsértésével hivatkozott arra, hogy az alperesnek kellett volna megjelölnie, milyen számítási mód alapján és milyen összeget tart jogszerűnek. Az alperes vitatta az összeget és egyértelműen közölte, hogy a munkaviszony megszűnésének időpontjára és a korábbi levonásra tekintettel, számára nem érthető, hogyan határozta meg a követelés összegét a teljes éves juttatás egyharmadában a felperes. Mindezek alapján, figyelemmel a Pp. 522.§ (1) bekezdés a) és b) pontjaira is, a felperes érdekében állt a konkrét összecszerűség bizonyítása, az azt megalapozó számítási metodika közlésével, a 2020. évre kifizetett összegre vonatkozó okiratok becsatolásával, az alperestől már levont összeg figyelembevételével. Az elsőfokú eljárásban becsatolt szabályzat 10.34. és 38. pontjai alapján mindössze azt lehetett megállapítani, hogy 2020. évre 150.000 forint + 50.000 forint cafetéria juttatás biztosításáról kellett gondoskodnia a felperesnek. A felperes maga adta elő, hogy a munkaviszony megszűnésekor már levont 48.830 forintot ezen a címen az alperestől. Ezen kívül az összecszerűség igazolására egyéb más bizonyíték, számítás, érdemi előadás nem állt rendelkezésre.

[33] A vállalat bérlet tekintetében az elsőfokú ítéletben is hivatkozott Utasítás 2.10. és 2.11. pontja a jogviszony megszüntetése esetére egyértelműen a szervezeti egység vezetőjének kötelezettségévé tette a kilépő munkavállaló felszólítását a bérlet leadására. A 11. pont szerint amennyiben a bérlet leadására nem kerül sor, abban az esetben is kezdeményezni kell a bérlet visszavételezését.

[34] Peradat, hogy a felperes a munkaviszony megszűnését követően, első alkalommal 2021. január 29-én szólította fel az alperest elektronikus kapcsolattartás keretében a jelen perben követelt összegek visszafizetésére. Annak ellenére, hogy a felek között korábban volt példa telefonon történő és hagyományos postai kapcsolattartásra, a felperes ilyen módon nem közölte a fizetési igényét az alperessel. Nem bizonyított továbbá, hogy a munkaviszony fennállásának időtartama alatt ki, mikor, milyen formában szólította fel az alperest a vállalat bérlet visszaadására, hiszen a szabályzat szerint a felettesnek kellett ilyen esetben intézkedni. Az alperes együttműködő volt és nem vitatottan jelezte a bérlet visszaadására irányuló szándékát, ez azonban nem volt károkozó magatartásként értelmezhető. A felperes nem a szabályzat szerint járt el, nem szólította fel az alperest idejében a bérlet visszaadására, hanem a munkaviszony megszűnése után lépett fel az ellenérték megfizetésére irányuló igényével. A fentiekből következően nem bizonyította, hogy az alperes a munkaviszonnyal összefüggő kötelezettségei teljesítése során nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható és mindezzel számára a kereset szerinti összegben kárt okozott. A felperes a perben azt sem bizonyította, hogy az utasításnak megfelelően az alperessel közölte a bérlet visszaadásának kötelezettségét, feltételeit, akár a keresőképtelenség kezdetén, akár a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésének időpontjában.

[35] Az alperes következetesen állította, hogy az otthonában nincs internet elérhetősége, ezért a felperes által a munkaviszonnyal összefüggésben a nevére létrehozott ügyfélkapu és e-mail cím számára nem volt elérhető. Kiemelendő, hogy a felperes az első felszólítását a munkaviszony megszűnését követően küldte el, amikor már az alperestől nem volt elvárható, hogy a munkaviszonya idején használt elektronikus elérhetőségeit ellenőrizze. A munkaviszonyban mindkét felet egyaránt terhelő, az Mt. 6.§-ában rögzített együttműködés és jóhiszeműség követelményére figyelemmel elvárható lett volna, hogy a felperes telefonon vagy postai úton is megkísérelje az alperes tájékoztatását a béren kívüli jutásokra vonatkozó igényéről, figyelemmel arra is, hogy nem vitatottan az alperes többször is egyeztetett a felperesi munkatársakkal telefonon és a felek között postai kézbesítésre is sor került.

[36] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás és a megállapított tények alapján az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetésre jutott. A felperes a cafetéria juttatással és a bérlet ellenértékével kapcsolatos kárigénye körében konkrét károkozó magatartást és kárösszeget nem bizonyított. A vállalat bérlet visszaadása tekintetében ezen felül a felperes a szabályzatával ellentétesen járt el. Az elsőfokú bíróság a bizonyítás elmaradásának következményeit a Pp. 265. § (1) bekezdése megsértésével

értékelte, mivel a kártérítés törvényi feltételei bizonyítása hiányában a kereset elutasításának volt helye.

[37] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

[38] A kereset elutasítására tekintettel a felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 383.§ (5) bekezdése és a Pp. 83.§ (1) bekezdése értelmében az alperesnek perköltséget sem kell megfizetnie az ellenérdekű fél számára.

Záró rendelkezések

[39] A pernyertes alperes a fellebbezési eljárásban nem igényelt perköltséget, ezért arról a másodfokú bíróságnak nem kellett határoznia a Pp. 82. § és 83. §-a alkalmazásával.

[40] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§ (1) bekezdésének c) pontja alapján személyes illetékmentességben részesül, ezért a pervesztessége okán őt terhelő elsőfokú- és fellebbezési illetéket az állam viseli a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében.

[41] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. november 22.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró